

Blahoslav Matys

MÉ VZPOMÍNKY NA STAVBU MODLITEBNY BJB V BRNIŠTI

Předmluva aneb Vyprávění staré modlitebny

Byla jsem postavena roku 1890 s číslem popisným 145, jako malý domeček k bydlení. Uvnitř byli dvě místnosti, nahoře jen půdička na odkládání věcí. Vzadu byla kůlnička nepravidelného tvaru na skladování dřeva a uhlí k topení. Bydlel ve mně stařeček se stařenkou německé národnosti tak, jak to v této oblasti Sudet bylo.

Domeček měli obehnaný plotem vysokým asi 130 cm, zeleně natřeným. Kolem byla úzká zahrádka, v průčelí o něco větší. Na zahrádce rostla jabloň, stářím ohnutá skoro až k zemi. To bylo dobré ke hrám dětí, které po ní vylézaly. Vzadu za dvorečkem byl také malý domeček se srdíčkem (WC). Pro vodu si mí obyvatelé chodili naproti ke katolické faře, kde byla obecní studna. Fara už dávno není, ale studna, sice nefunkční, je na návsi dodnes. Prožila jsem pohnuté chvíle bojů a nepokojů. Naposledy II. světovou válku.

V roce 1945, po skončení války, byli všichni obyvatelé Brniště násilně vystěhováni do Německa. I stařenka se stařečkem si vzali svůj raneček a odešli. Bylo mi jich líto. Byli to hodní, chudí lidé, neměli skoro žádný majetek. Vše se jim vešlo na vozík, který pak spolu tlačili. A tak jsem na čas osiřela. Nastalo období tzv. osidlování pohraničí. Přicházelo mnoho lidí z vnitrozemí i z daleké ciziny, kterým byli prázdné domy i zemědělské usedlosti nabízeny. Protože jsem byla jen malým chudým domečkem, neměl o mě nikdo zájem. Až na podzim roku 1945, kdy se moje vesnice začala zaplňovat novými cizími lidmi, svítla naděje. Ale bylo mi smutno. Já jsem těm lidem vůbec nerozuměla. Mluvili

nějakou cizí řečí, snad i česky. Pak se objevili i lidé, kteří hovořili česky, ale s nějakým zvláštním přízvukem a mnoha slovy, kterým jsem vůbec nerozuměla. To přišli češi z polského Zelova, jejichž předkové odešli pro svoji víru před více jak 300 lety do ciziny. Bylo to v období po bitvě na Bílé hoře, kdy se vlády ujala katolická církev, která nedovolila jiné náboženské vyznání než katolické. Období temna pomínulo a tito lidé se vraceli do své otčiny. Do Brniště jich přišla celá skupina a říkali si baptisté. Přišli mladí, staří i jejich děti. Sháněli prostory, kde by se mohli shromažďovat ke svým bohoslužbám. Nejdříve se scházeli v místní obecní škole. Pak jsem jim byla nabídnuta já. Zachvěla jsem se radostí, že znovu budu žít a poskytovat lidem přístřeší. Tak se i stalo. Nejdříve mi odstranili přepážku a udělali ze mě jednu velikou místnost. Pýchou jsem se celá rozjasnila. To jsem měla ještě v průčelí dvě velká okna. Ty později bratřiči zazdili, aby nebyli rušeni při poslušání Božího slova hleděním ven z oken. Do rohu postavili kamna, sehnali lavice, židle a každou neděli jsem byla plná lidí. Někdy měli svá shromáždění dopoledne, jindy zas až pozdě odpoledne, v 16 hod. to podle toho jak kdy který kazatel mohl se vlakem do Brniště dostat. Říkali, že chodí na shromáždění. Tak jsem se přejmenovala na shromáždění. Těch nikdy nebylo více jak v neděli a o svátcích, protože mí věřící museli každý den pracovat od slunka do slunka na poli. Nejšťastnější jsem byla vždy, když jsem se lidmi naplnila až jsem praskala ve švech. Celá jsem se potila, až jsem pouštěla vápno ze svých zdí, které si lidé odnášeli na svých svetrech a kabátech domů. S tím jsem měla problémy celý život, protože potok, který teče vedle mě smáčel stále moje nožky, které vodu táhly do zdí. A pak také ty stromy, které tak moc vyrostli za potokem a já tak stále trpím nedostatkem sluníčka. Moje střecha je pokryta zeleným mechem, nemůžu dýchat, což je nepříjemné. Můckrát mě bratřiči opravovali. Tloukli do mě kladivy, řezali, betonovali znovu a znovu. Až jsem byla zas celá pěkná. Ale po čase ze mě zase vyrazilo bolínko v podobě padající omítky. Byla jsem ale šťastná, protože jsem věděla, že mě potřebují tak jako já je.

Přišla krutá létá totalitního režimu. Bylo to horší jak válečné vřavy, protože jsem nevěděla dne ani hodiny, co se stane se mnou i s mými milými lidmi. Dvakrát jsem měla být zbourána. Dokonce i poplatek za zbourání byl zaplacen. Ale našel se ve vesnici jeden mocný, vlivný a hodný pán, který to vždy nějak udělal, že stojím dodnes. Však bylo hodně času provoláno na Boží lince. V té době, asi když někdo čekal, že už brzy nebudu, ke mně přistavili až tak těsně, že kočka nepro-

běhne něco, čemu se říká garáž. Toho smradu; plechové dveře do mě tloukly až to bolelo, auta jezdila tak blizoučko, až jsem myslela, že spadnu. V té době také mnoho věřících odešlo do jiného města. Zůstala jen hrstka lidí. Bylo to pro ně i pro mě velice těžká a zlá doba. Ti lidé byli svému Bohu věrní a On je ochránil. Děti se shromažďovaly v nedělní škole ke svému vyučování. Získávaly zde základy Písma, učily se básničkám, písním, hře na hudební nástroje. Radostně pak přednášely naučené svým maminkám a tatínkům ve shromáždění. Děti i dospělí byli v této době velice sledováni státní bezpečností. Nesměli nic, žádné větší aktivity, žádné letní tábory a když, tak jen tajně. Ti zlí lidé tomu říkali období normalizace. Podle mě to ale nebylo vůbec normální, takhle omezovat svobodu lidí. Každou neděli jsem se moc těšila až se naplní moje prostory a třásla se strachy, aby nikdo nechýběl. Někdy se stavila i návštěva z daleké ciziny. Nechápala jsem proč pláčí a jsou smutní. Přece jsem dala vše co jsem mohla. Víím, že jsem byla znovu oprýskaná, vlhká a šedivá. A tak jsem stárla a šedivěla spolu se svými přáteli. Někteří už odešli do svého nového krásného domova, který jim sám Pán Ježíš u svého otce připravil. Jen mé zdi mohou hovořit o jejich vroucích modlitbách, aby nežili jen slovem, ale i skutkem a pravdou. V pláči, s bázni a s třesením předkládali svému Bohu díky, prosby a chvály. Jejich modlitby byly vyslyšeny. Jejich potomci se chopili díla a pokračují v započaté práci.

Pak to přišlo. Rána z jasného nebe – „SVOBODA“. Nevěděla jsem dost dobře, co to slovo znamená. I když v některých písních se občas objevilo. Svoboda – znova a znova. Najednou jsem jim začala být těsná. Ti lidé se do mě nevešli. Byli plní radosti a odhodlání. Najednou se shromažďovali při některých příležitostech pro veliké množství i na jiných místech. Ne, nebyla jsem smutná. Po tolika letech strádání a utrpení jsem jim to moc přála. Jeden den přišel ke mně pán s metrem v ruce. Měřil boka a mou výšku. Stále si něco broukal a zapisoval. Pak předložil plán – jakoby ortel. Tady se nedá už nic dělat. Budova je zchátralá, pozemek žádný. Jestli se chcete dále shromažďovat ve vět-

ším počtu než dosud, musíte postavit novou modlitebnu. Zakrátko se objevili na mé zadní stěně výkresy a počítačem kreslený model nové modlitebny. Tak se bratřiči rozhodli. To je konec – můj konec. Tehdy jsem to ještě dost dobře nechápala, tolik nových věcí i lidí. Když jsem ale viděla na tvářích těch lidí radost, velikou radost, úsilí a odhodlání, tehdy jsem pochopila. S radostí jsem se dívala, svými třemi okny, jak se nejprve začali hrabat v zemi, pak zeměměřiči, stroje základy. Už, už jsem ji mohla zahlédnout – svoji mladou velkou sestru. Začala růst do velikosti a krásy. Však vím, že je vedla ruka velikého Mistra. Mnoho útoků Zlého zažili mí přátelé. Nikdy se ale nevzdali a v chvalách velebili svého Pána.

Pán Bůh nedopustil více, než mohli unést. Však mi dodnes zní v mých stěnách jejich vroucí modlitby. I nadále jsem se ze všech sil snažila, abych svůj úkol beze zbytku splnila. Vždyť jsem jim za mnohé vděčná. Tolik let jsem věrně sloužila.

A pak 21.11.2004 zde byli mí přátelé naposled. Kdybych byla živou bytostí, moc bych plakala. Židle osiřely, nikdy už v mých zdech nezazní písně chval či modliteb. I když jsem s tím počítala, ale až takhle... celá jsem se shrabila, mé vrásky a bolínka byli ještě větší. Za tři dny přišel pán s kleštěmi a vzal mi mé srdce. Srdce, které udávalo tep mého života – světlo, teplo. Už nikdy se má okna nerozzáří vaším světlem, teplem, které zvalo kolemjdoucí, aby vešli. Mé osleplé oči se jen tiše otáčejí za zimním sluncem, aby pak ještě při jeho západu svým odleskem vás všechny mohli pozdravit. Točí se směrem tam, kde jste vy – k vaší nové modlitebně. Jsem šťastná, že i vy jste šťastní, že jste zůstali věrni Pánu Bohu. Pán Bůh vám všem moc žehnej a nikdy nezapomeňte odkud jste vyšli. Děkuji všem, kteří se o mě starali a rádi mě navštěvovali. Pánu Bohu buď za vše vzdána čest i sláva.

Vaše modlitebna – shromáždění.

P.S. Radostná zpráva na konec. Jako vám, tak i mě nastala nová etapa života. Jednoho dne, přišli cizí lidé a koupili mě. Teď tu bývá zase rušno - plány, stavební materiál,... Chystají se mě trochu přebudovat a opět upravit na obytný dům. Život jde dál a i já budu dále sloužit.

Kapitola první

Projekt

Po konečném rozhodnutí stavět novou modlitebnu jsme oslovili námi známého projektanta ze Cvikova. Nikdy neprojektoval stavbu modlitebny nebo kostela. Znali jsme ale jeho stavby, které projektoval a ochotu, se kterou svoji práci konal. Dle našich představ vypracoval tři návrhy jen tak orientačně.

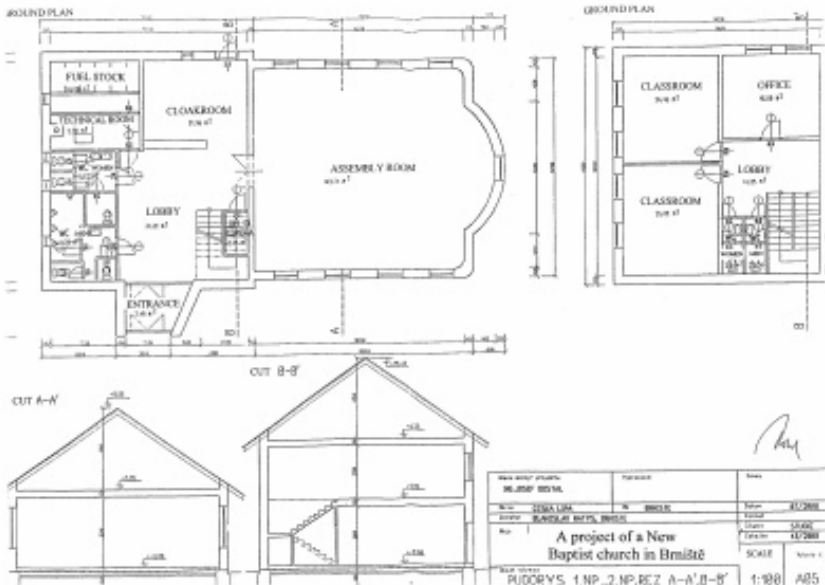
V té době jsme ještě nevěděli, zda-li nám stavbu povolí obecní zastupitelstvo Brniště. Proto jsem se nechal pozvat na jednání zastupitelstva, kde jsem předložil jeden z návrhů. Byl jsem až udiven, že všichni zastupitelé vyjádřili souhlas ke stavbě. My jsme se za to modlili, ale až takovou jednomyslnost jsme nečekali. S některými členy zastupitelstva jsem pak ještě hovořil osobně, protože jsem stále tomu nemohl uvěřit. Názor všech byl stejný. Bylo zde jasně vidět, jak Pán Bůh působí na lidská srdce.

Na další schůzi se mělo hovořit o pozemku - o místě, na kterém se bude stavět. My ze sboru jsem již věděli a za to se i modlili, aby to bylo tam, kde nyní modlitebna je. Bylo to od nás dost odvážné - uprostřed obce - ale vše jsme vložili do Božích rukou. Návrhy členů zastupitelstva teď byly různé. Bylo několik různých variant. My jsme si ale stáli na svém. Náš návrh měl teď posoudit jeden člen zastupitelstva, stavař. Byla domluvena schůzka přímo na zmíněné parcele. Pan inženýr rozvažoval, měřil, dotazoval se a pak doporučil členům zastupitelstva dát souhlas. Byl to jen nepatrný krůček, ale tak závažný, že jsme se moc radovali a děkovali Pánu Bohu za vedení. Následovala žádost o koupi pozemku. Pozemek o rozloze 1560 m² nám obec prodala za 15 000,- Kč. Přes všechna tato náročná jednání bylo vidět, že Pán Bůh je s námi a nebylo žádných překážek. Tak jsme to od Něj přijali, když k nám hovořil skrze proroka Agea, již mnohokrát v poslední době citované slovo: *„Toto praví Hospodin zástupů: Vezměte si k srdci své cesty. Vystupte na horu, přivezte dříví a budujte dům! V něm budu mít zalíbení, v něm se oslavím, praví Hospodin.“* (Ageus 1:7-8)

V té době pracoval pan projektant na projektu konečné podoby stavby. S manželkou jsme mezitím navštívili některé sbory i z jiných denominací, které měly už s výstavbou zkušenosti. Nabídli nám prohlídku a sdělili cenné rady. Důležitou otázkou byly peníze. Byly a jsou stále velice potřebné, ale nikdy jsme je nestavěli na první místo. Před-

kládali jsme to Pánu Bohu na svých modlitbách s vírou, že pomůže. Však i někteří bratři z naší Jednoty nám to vytýkali, že nemáme potřebnou hromádku peněz a chceme stavět. To by už ale nebylo o víře a nikdy bychom ani potřebný obnos předem nesehnali.

Projektová dokumentace byla vypracována. Kopie jsem poslal na všechny naše sbory, aby se vyjádřili nebo radou a svými doplňujícími návrhy pomohli ke konečné podobě stavby. Ozval se jen jeden sbor - Děčín. Bratr kazatel podal některé dobré návrhy, které jsme později do projektu zapracovali. Trochu jsme se pozastavili nad dosti vysokou finanční rozpočtovou částkou stavby, která byla kolem 7,5 mil Kč. Ale neodradilo nás to, abychom pokračovali v přípravách na územní řízení.

Kapitola druhá

Přípravy

Tohoto řízení se muselo zúčastnit mnoho lidí a institucí, počínaje však všemi sousedy, kteří měli právo se k zamýšlené stavbě vyjádřit. Na tomto jednání se nevydává stavební povolení. Je to jen jakási příprava, zda-li stavba může být v dané lokalitě umístěna. Další pro náš těžká zkouška a usilovné modlitby za danou věc. Bylo hodně otázek a názorů. Na vytypované parcele stála tehdy ještě mostní váha bývalého JZD Brniště, dva telefonní sloupy, hodně stromů a napříč přepadová kanalizace od čističky odpadních vod z naproti stojících bytovek. Jinak to byla zelená louka, na které sousedi sušili seno. Část pozemku byla stavební parcela, kdysi tam stávali dva domky. Přes různost názorů došlo k dohodě. Je možné na tomto místě stavět modlitebnu církve BJB. Ze stavebního odboru v Mimoni přišlo kladné rozhodnutí k územnímu řízení.

Na základě tohoto rozhodnutí jsme požádali tentýž stavební odbor o stavební povolení. Dlouho jsme čekali. Bylo potřeba udělat ještě hodně různých prací. Obecní úřad s námi od samého začátku velice dobře spolupracoval. Nechal pokácet několik stromů, které by překážely stavbě. My jsme se začali připravovat ke stavbě. Požádali jsme JZD o schválení demolice mostní váhy, zažádali Telecom o přeložení vedení tak, abychom mohli odstranit sloupy a také provést přeložení kanalizačního potrubí. Oslovili jsme JZD o finanční příspěvek na tyto akce, ale nebylo nám vyhověno. Váhu jsme zbourali a kanalizaci přeložili na vlastní náklady. Jinak se zachoval ale Český Telecom. Na naši písemnou žádost o sponzorství nám sdělil, že práce spojené s přeložením telefonního kabelu, nám nebude účtovat. Jednalo se o 15 000 Kč. Díky Bohu za tento dar. Takových darů ze strany nevěřících lidí bylo víc. Moc nás to těšilo.

Největší radost z těchto stavebních příprav měl náš tatínek. S velkým zájmem vše sledoval, mnohdy přímo na stavbě a také zpočátku

velmi finančně přispíval na stavbu modlitebny. Bylo to vše moc povzbudivé, doklad toho, že Pán Bůh měl od samého počátku vše ve svých rukou.

O finanční podporu jsme požádali všechny naše sbory, napsali jsme různým firmám a institucím. Některé sbory nám v průběhu stavby velice finančně pomáhali. Bylo mezi nimi i mnoho jednotlivých bratří a sester. Z ostatních institucí to byli jen záporné odpovědi. Přes náš Výkonný výbor, který do samého počátku s námi spolupracoval, se o nás začali zajímat i bratři z ciziny, zejména z USA. Někteří již ohlásili svoji návštěvu a pomoc. Čekalo se jen na stavební povolení.

To přišlo v květnu 2001—STAVBA POVOLENA. Měli jsme velikou radost, ale také trošku obavy z práce, která nás čekala. Protože jsme byli ve stálém spojení s naším Pánem, nikdy jsme neklesali na mysli i přes obtížnost úkolu, kterým jsme čelili. Byli jsme povzbuzováni a potěšováni i zájmem nevěřících lidí a firem, kteří celou stavbu se zájmem sledovali a rádi i pracovali. Některé firmy si vyžádali i fotografii, kterou měli na svém pracovním stole.

Staveniště bylo připraveno. Přijel objednaný bagr a začaly zemní práce. Byla to opět velká událost. I když jsme se bagrováním zeminy dostávali dolů, viděli jsme už vyrůstat modlitebnu... To ale muselo uběhnout ještě mnoho týdnů, než se tak opravdu stalo...

Kapitola třetí

Základy

Po zemních pracech následovalo hloubení výkopů pro základy stavby. Bylo jaro, vše kolem to vonělo novým probouzejícím se životem. Po vyměření stavby vyhloubil bagr potřebné rýhy, které se ručně začistily. Bratr Josef Matys, opřený o svoji hůlku, se zalíbením přihlížel pracovnímu tempu.

Moc děkoval Pánu Bohu, že se plní jeho dávný sen. Zvažovali jsme finanční náklady na zhotovení základů. Bude lepší smíchat beton v míchačce nebo objednat hotový beton? Jednalo se v 1. fázi asi o 50 m³ betonu. Nakonec jsme využili nabídky betonárky ve Stráži p. Ralskem, vzdálené asi 5 km. Protože to byla přijatelná vzdálenost, nebyly náklady na dopravu moc vysoké. Veškeré betonování bylo rychlejší a levnější, než kdybychom míchali ručně, vozili písek a cement a na kolečkách beton na místo určení. V betonárce byli velice vstřícní, na odebraný materiál nám dali slevu, o kterou jsme vždy při jednáních slušně požádali.

Práce šla velice rychle. V té době jsme měli již také dohodu s Panem Cajthamlem—zedníkem, který na stavbě po celou dobu pracoval. Protože se vědělo v celém okrese o naší stavbě, nabízelo se mnoho firm se zájmem stavět modlitebnu. Předkládali i své rozpočtové návrhy. Nebylo jednoduché se vždy rozhodnout. Jak snadné by bylo stavět přes nějakou firmu, která by převzala veškerou zodpovědnost. Ale také jak snadné by bylo přijít o těžce našetřené peníze, které jsme si úzkostlivě hlídali. Ano, nedodrželi jsme všechna nařízení, které jsme měli. Například zařídit staveniště. To znamená: jedna buňka pro pracovníky, druhá na materiál, oplocení staveniště, WC, voda a další. Ušetřili jsme tak mnoho peněz i když někdy s rizikem zcizení materiálu, nemožnosti využít WC na místě, atd. Ale tak , jak jsem již jednou psal, museli někteří kvapně opouštět staveniště pro vykonání své potřeby

třeba i rychlou jízdou na kole.

V Té době se také jednalo na Výkonném výboru o nějakém sponzoru získání peněz na stavby v naší Jednotě. Byli jsme pozváni na jednání do Prahy. V Praze se nás sešlo z více našich sborů . Většinou s žádostmi na opravu nebo přestavbu a rozšíření prostorů budov. My jediní jsme přišli s projektem novostavby. Všichni jsme byli zapálení pro Boží dílo, s nadšením jsme předkládali bratřím na VV své projekty. Bratr tajemník Titěra nám představil jistou nadaci z USA—Hořčičné zrnko, které jsme pak předkládali svém návrhy a požadavky. Tato nadace chtěla o nás toho tolik vědět, že bylo popsáno několik papírů formátu A4. Nebylo to v silách jediného člověk vše složit a popsat. Velikou zásluhu na tom měli Martina Matysová a Karel Kuc. Později, po několika měsících přišel jakoby předtištěný korespondenční lístek, že se naše žádost zamítá. Myslím, že nikdo v ČR u této nadace neuspěl.

Podobných jednání a přímo i setkání s představiteli církví z ciziny byla celá řada. Například jednání v Děčíně se zdálo skoro jisté, ale opak byl pravdou. Byli jsme z toho smutní. Bratři z USA nikdy nepochopili, že potřebujeme k naší misijní práci také budovu, kam bychom mohli lidi pozvat. Pro ně bylo snadné dělat misii ve školách, na návších a na náměstích, ale co dál? O to více jsme se přimkli k našemu Pánu, který znal naše potřeby a viděl vždy naše touhy, přání, naděje a víru. Jiná situace nastala až když nás bratři přímo navštívili a pomáhali stavět. Ti to pak pochopili hned a snažili se všemožným způsobem pomoci.

Protože se nějaké peníze sehnali, pokračovali jsme v betonování základů. V té době bylo také potřeba provést přeložku elektrického vedení od místní prodejny. Této práce se ujala s námi spolupracující firma Nekola-Bartoš Elektro, která tuto práci provedla a vybudovala pilíř osazený elektroměrem a zásuvkou k odběru energie pro míchačku.

Každé ráno jsme naložili lopaty, kolečka a vše potřebné na přívěs a odvezli na stavbu. Odpoledne zase zpět až do doby, kdy se budova nechal uzavřít. Po celou tuto dobu se nám nic ze stavby neztratilo i když

se někdy stalo, že jsme některé nářadí na stavbě zapomněli. To pak ráno přišel s velkou radostí souseď pan Peřina a oznamoval nám, že hlídal lopaty, aby se neztratily. Bylo to vždy pro nás velice povzbudivé se s těmito lidmi setkávat. Takových lidí, kteří s velkým zájmem sledovali stavbu, byla celá řada. Bylo nám jasné, že okolo chodí lidé i s názorem opačným a že satan obchází jako lev řvoucí.

Objednané auto s betonem jezdilo jedno za druhým a brzy byly drážky pro základy vybetonované. Nesměli jsme zapomenout na různé propustě pro přívod energie, vody a odpadů. Na tyto základy se stavělo tzv. ztracené bednění, aby se beton mohl nalít na celkovou plochu jako jednolitá deska

zpevněná železnými sítěmi. Veškeré měření se provádělo hadicovou vodováhou a míry byly přenášeny na tzv. lavičky. Vždy v rozích zatlučeny kolíky s vodorovně přibitými prkny na zadání roviny, správné výšky i úhlu stavby.

Teď ale přišel moment, při kterém jsme zjistili, že v jednom rohu máme tuto lavičku posunutou a tím pádem vytočený základ asi o 50 cm v délce asi 8 m, šikmo směřující k protějšímu rohu. Jak je to možné? Co nebo kdo způsobil tuto hrubou nepřesnost? Celý den jsme strávili nad měřením a zvažováním, co s tím? Beton již zatvrdl. Nakonec všeho měření jsme těsně vedle chybného základu vykopali novou drážku, kterou pak znovu zalili betonem. Stálo nás to 6 000 Kč navíc. Byli jsme smutní, ale nedali se tím odradit.

V průběhu další stavby i měření jsme byli již ostražitější a vždy před pokračováním přeměřovali. Otázka, jak a proč se to stalo nebyla dodnes vysvětlena a ani už po tom nepátráme. Myslím, že Pán Bůh to ví a možná to tak i dopustil. Stavba a její základy jsou dnes o to pevnější, bez našeho přičinění a záměru. Stalo se to blíže potoka, kde je měkký terén. Případný zlý úmysl byl využit pro dobro stavby.

Pán Bůh nás v průběhu stavby velice dobře vedl zvláště pak v

jejich začátkách. Projektovou dokumentací a zděním základů jsme vyčerpali veškeré finanční prostředky, které jsme měli (750 000,- Kč). Stavba byla přerušena. Usilovně jsme sháněli další finanční prostředky. Opět mnoho modliteb přímo na základech modlitebny s bratřími Donátem, Titěrou, Svobodou a dalšími. Znovu dopisy na sbory i osobní návštěvy br. Karla některých sborů. Nastával podzim roku 2002 a blížil se čas voleb obecního zastupitelstva...

Kapitola čtvrtá

První cihly

Byl jsem osloven několika občany Brniště, zda-li bych nebyl nápomocen při sestavení kandidátky do voleb místního zastupitelstva. Protože to nebylo pro mne nic nového, tak jsem se opět nechal vtáhnout do politiky. Sehnali jsme dost lidí pravice orientovaných. Bylo jich tolik, že jsme mohli vytvořit dvě kandidátní listiny. Vypadalo to nadějnější, že se nám tyto lidé do zastupitelstva dostanou. Bylo to období schůzek, porad a úvah. Vyplývalo z toho i to, že pokud nás bude zvolen potřebný počet, musí někdo z našeho středu být ochoten dělat starostu. Ze všech těch porad vyplynulo, že bych to měl být já. Souhlasil jsem s tím a do situace se úplně vžil a s ní ztotožnil. Byla v tom i skrytá touha, že budu moci být více nápomocný při stavbě modlitebny jako starosta. Přišly volby, ve kterých jsme zvítězili. Těšili jsme se na ustanovující schůzi zastupitelstva, kde měl být volen starosta i jeho zástupce. Vše probíhalo podle plánu, ale nikdo z nás netušil, že v našem středu je člověk, který zradil a přidal se ke straně opačné. Skoro to tak vypadalo, že byl v našem středu záměrně. Nevím. Jen zase velký otazník? PROČ? Pane Bože, proč?

Byli jsme velice smutní a většina občanů znechucených z chování toho člověka odešlo ze sálu domů. Dlouho jsme se z toho nemohli sebrat, i já osobně. Napsal jsem zastupitelům protichůdné strany dopis, ve kterém jsem vyjádřil svůj názor—podložený citáty z Bible—s tím, že ještě uvážím zda ještě setrvám v zastupitelstvu nebo ne. Názory obou stran byly vyostřené až nepřátelské. Mnoho v tom ještě udělali zlí lidé, kteří to v nás živili. Moc jsem se modlil a hledal Boží vůli a pokoj v duši. Bůh mě vyslyšel, našel jsem pokoj a ujištění, že vše je v Božích rukou.

V té době jsem na veřejném zastupitelstvu nabídl starostovi ruku ke smíru a on ji přijal. Vyjádřil to pak slovy, že to byl pro něj největší vánoční dar. Od té doby jsme přátelé i s ostatními zastupiteli, i když si svůj opoziční názor v zastupitelstvu prosazují. Na schůzích zastupitelstva sedíme se starostou proti sobě a vím, že mne kolikrát pohledem zkoumá, než dá o něčem hlasovat. Před každou schůzí se modlím, aby mi Pán Bůh dal jasno, jak se mám chovat. Později jsem pochopil tu otázku?PROČ?

Někdy odpoví Pán Bůh na tyto otázky hned, někdy později a

něco nám bude zjeveno až v nebi. Spokojme se s tím.

Tentokrát Pán Bůh odpověděl velice brzy... Následovalo období příprav na pokračování ve stavbě modlitebny. Nashromáždily se nějaké peníze, tak jsem započal s objednáváním materiálu. Přes nabídky více firem jsme přijali nabídku od firmy Rabat v České Lípě, kde jsem jednal s jejím ředitelem. Po předběžných domluvách nám byl přidělen člověk, který se pak o nás staral a vše potřebné jsme pak zajišťovali skrze něj. Předal jsem mu plány a on velice rychle zpracoval finanční rozvahu na potřebný materiál.

Protože již byla předem ohlášená první návštěva z USA, dali jsme se do práce. Předem stanovené dny začaly jezdit kamióny s prvními bloky cihel Porotherm. Na složení bylo třeba vždy použít vysokozdvizný vozík, který nevládníme. Velikou pomocí i sponzorským darem bylo pro nás to, že bez úplaty kdykoliv a v kteroukoli denní dobu

nám tento vysokozdvih dali k dispozici i s řidičem sousední firma Apolometal—zinkovna. Někdy se skládalo již při setmění ve 22 hod. Tehdy jsem také velice ocenil vymoženosti moderní doby—mobil, který jsem až do té doby moc nepotřeboval. Ke skládání byli potřeba vždy další tři až čtyři lidé, kteří paletovým vozíkem rozvezli materiál po stavbě. Objednáno bylo vždy tolik materiálu, který byl potřeba na nejbližší dobu. Jinak by nám asi dost překážel. Ocenil jsem také pružnost a poctivost firem a přepravců, že to vždy „klaplo“.

Jednou se také stalo, že paleta spěchajícímu řidiči vysokozvihu spadla a vše se rozbilo na silnici. Najednou přiběhli cizí lidé a přiběhli pomáhat s úklidem se slovy: „My vám pomůžem.“ To bylo krásné a hřejivé. Ti lidé nás stále sledovali a měli jako na dlaních. Skládání se provádělo vždy na silnici za plného silničního provo-

zu. Někdy také bezohlední řidiči projížděli i přes pokyny osob zajišťujících skládání, takže málem smetli ze silnice bratra Karla nebo se málem střetli se skládajícím vozíkem. Dopadlo to, díky Bohu, dobře, ale přiznám se, že jsem se vždy o nás strachoval a oddechl si, když již bylo složeno. Těch kamiónu bylo devět a na každém 18 palet. Řidiči byli dobří lidé, s kterými komunikujeme dodnes.

26. června 2003 jsem mohl poklepat na první položenou cihlu.

Kapitola pátá

První brigádníci

Vté době byla napojena vodovodní přípojka a podána žádost na místní ZD o poskytnutí písku na stavbu. Žádost byla schválena na 20 m² písku. Protože to bylo velice málo, tak jsme později družstvo znovu požádali o další písek. Opět nám bylo vyhověno. Platili jsme jenom dopravu. Na písku jsme ušetřili asi 25.000 Kč. Jen něco málo jsme ho koupili.

Asi 4 dny po zahájení stavby přijela z USA první brigáda, celkem 8 lidí. Část pracovala při zdění zdí a část kopala výkop pro přípojku el. energie. Byli to převážně mladí lidé, velice ochotní pracovat, ale mnohdy si s tím neuměli moc poradit, hlavně při práci s krumpáčem a lopatou. Byla s nimi legrace. Když ale čas utíkal a vyhloubení

drážky se nijak nechýlilo ke konci, tak jsme se my brnišťáci domluvili, že to odpoledne vykopeme. Měli jsme totiž v plánu ihned po vyhloubení položit kabel, aby mohli Američané opět vše zaházet a tak dokončit dílo. Tak jsme tedy na to šli. Práce šla pěkně od ruky, bylo teplo, pot z nás lil. Američané se právě vraceli z podvečerní procházky. Když nás uviděli, shodili ze sebe košile, plivli si do dlaní a pomohli. To bylo radosti, že se to tak krásně zdařilo. Protože místy byli v zemi i pískovce, tak to nebylo vůbec jednoduché.

Další den přišli elektrikáři, položili kabely, protáhli ho až dovnitř stavby a mohlo se zahazovat. Náležitě jsme to oslavili opékáním buřtů na ohníčku a požíváním krásného sladoučkého dortíčku, který nám Andrej upekl.

Byli to pěkné chvíle i odpočinku večer při písničkách a modlitbách. Mnoho bratří bylo zde vším tak nadšeni, že odjížděli domů s novými předsevzetími a odhodláním sloužit Pánu Ježíši věrněji než do-

sud.

V té době jsme ještě nevěděli, ani netušili, co se nám podaří v tom roce postavit. Peněz moc nebylo, počítali jsme tak na zdi, stropy věnec a konec. Přikrýt stavbu plachtou na zimu? Nebo jak to vše dopadne? Mnoho společných modliteb bylo vysláno k našemu Pánu.

V té době nám Pán Bůh odpověděna otázku, proč nejsem starostou. Za první mohl jsem být skoro stále na stavbě. Za druhé mohl jsem obecní úřad o cokoliv žádat na podporu stavby. Protože jak jsem již dříve psal, stali jsme se přáteli a o probíhající stavbě a všech akcích jsme otevřeně na schůzích zastupitelstva hovořili.

Mnoho dalších skvělých věcí se díky Pánu zdařilo. Ale... satan objevil jedno slabé místo a tam se do nás mocně zakousl. Následovali tři probdělé noci, dny zármutku, obav a opět větší přimknutí se k Pánu Bohu s prosbou o pomoc.....

Kapitola šestá

Problém s pozemkem

„Můj duch stojí uprostřed vás, nebojte se. „

Ve chvíli, kdy jsme začali hloubit výkop pro přípojku elektriky, přišel pan K. a zle se na nás obořil, ať přestaneme pracovat, že jsme na jeho pozemku. Žádal jsem vysvětlení a případnou dohodu. Nechtěl již déle se mnou hovořit, přímo přede mnou utíkal a vyhrožoval zastavením stavby. Byly jsme z toho docela vyděšení a smutní, protože se choval velice zle. Při tom je to náš soused, se kterým jsme nikdy nebyly v žádné při. Je pravda, že asi 300 m² pozemku (mezi obchodem a stavbou—parkoviště) bylo jeho. Byly to dlouho nevyjasněné majetkoprávní vztahy mezi obcí a spotřebním družstvem Jednoty, které tento pozemek užívalo. Obec pozemek koupila od Jednoty, i když, jak se později ukázalo, neměli právo ho prodávat. Následně obec pozemek prodala nám. Ve chvíli, kdy se objevila stavba modlitebny, to panu K. zapálilo, k pozemku se přihlásil a žádal náhradu. Žádal ji od nás i když jsme k tomu přišli nic netušíce. Pan K. dobře věděl, že na tomto pozemku má být parkoviště, které je součástí projektu. Zajel jsem na pozemkový úřad a zjistil jak se věci mají. Bylo mi sděleno, že tento pozemek je opravdu vlastnictvím babičky pana K., který si na něj činil nárok. A tak nám nezbývalo než doufat, že se s panem K. domluvíme. Ale nebylo to vůbec jednoduché. Pan K. nakonec po několika jednáních prohlásil, že nám pozemek prodá, ať nabídneme cenu. Tak jsme se poradili a nabídli mu 20 000,- Kč, s ohledem na to, že obci jsme zaplatili za 1500 m² 15 000,- Kč. On se nám ale vysmál a prohlásil, že může chtít i milion. Po dalším dlouhém dohadování sdělil, že chce sto tisíc. To byla pro nás obrovská částka, když jsme strádali korunu ke koruně. Byli jsme moc smutní a říkali: „Pane, Bože, proč?“ Modlili jsme se, aby nás Pán Bůh posílil, protože jsme byli pod velkým tlakem z bezpráví, které se dělo. Spolu s námi s za to modlili i Američané, kteří zde právě byli na brigádě.

Pán Bůh mě vedl ke starostovi s prosbou o radu. Ten okamžitě zareagoval s tím, abych svolal na zítřek mimořádné zastupitelstvo, kterému navrhne, aby pozemek koupila obec. Přišli všichni. Po přednesení návrhu nebyla potřeba žádná rozprava, protože všichni souhlasili. Díky Bohu za to. Navíc pověřili pana starostu, aby okamžitě jednal, napsal

smlouvu, předal peníze. Z beznadějně situace se vyklubal Boží zázrak. Pán Bůh se o nás postaral. Nemusel jsem už v této věci hnout prstem. Silně to prožívali i bratři z USA. Když odjížděli, byly tak povzbuzeni přítomností živého Boha, že byli odhodláni ještě k větší a usilovnější službě pro našeho Pána. Zvlášť pak jejich bratr kazatel, který byl s nimi. Doma pak o tom vyprávěl a dělal sbírky, aby nám nějakým způsobem pomohl. A pomohl opravdu hodně, protože díky jemu mohla být stavba do zimy pod střechou.

Předivné a někdy klikaté jsou cesty, kterými nás Pán Bůh vede, abychom byli ještě více závislí na Něm, na Jeho vedení a pomoci. Abychom si znovu a znovu uvědomovali, že On je s námi i ve složitých a beznadějných situacích. A proto mějme stále na paměti, že nám říká: „Já jsem s vámi, nebojte se, nikdy vás neopustím ...“

Kapitola sedmá

Další brigády a strop

To už se jednalo o tom, že přispěje i obec dalším krásným činem – daruje veškeré řezivo na zastřešení modlitebny. Neskutečné se stávalo skutečným. Stavba rostla do výšky a do krásy. Bylo potřeba zajistit panely na stropy, půlkulaté překlady na okna a další. Stropní panely dodala firma z Ústí nad Labem. Pro půlkulaté překlady jsem jel do Jižních Čech, do Netolic.

Nadešel čas loučení s první pracovní skupinou z USA. Čas velice rychle utekl. Mnoho krásného jsme spolu zažili a najednou byli pryč. Zůstalo po nich kus dobrého díla.

Dne 4.7. 2003 proběhlo poslední zamávání. Rychlý úklid a příprava na další brigádu. Následný den (5.7.) mělo přijet 10 Kanadánů. A byli tady. Dříve než nám oschly slzy loučení, byli zde naši noví přátelé. Zde převažovaly ženy, ale byly velice zručné. Dokázaly si poradit s každou prací až jsme někdy zírali. Nebylo jed-

noduché je vždy všechny zaměstnat. Ale i ony sloužili velice misijně. Všichni pak po práci vždy různě poskakovali po dvoře, my jsme se jen divili, proč neleží a neodpočívají. Oni ale nacvičovali pásmo, které nám spolu s písněmi v rozestavěné budově při teplotě + 30 C předvedli. Šlo se tehdy asi 80 lidí. V době kdy tady skupinka byla nás také navštívil bratr Titěra s manželkou a maminkou. Zažili jsme požehnané chvíle při společných shromážděních.

Koncem července 2003 jsem již začal pátrat po firmě, která by zhotovila krovy a následně střechu. Obecní úřad vyhověl naší žádosti o sponzorský dar ve formě dřeva. Měli jsme dát na obecní úřad rozpis dřeva. To udělal řemeslník, který měl tuto práci vykonávat. Nabízely se opět různé firmy. My jsme jich několik vyslechli, ale pak jsem se obrátil na firmu, kterou jsme znali a která pracovala také na naší firmě

Glass Metal. Po několika konzultacích jsme si tzv. plácli. Pan P. vypracoval celý rozpis řeziva, který jsem pak předal panu starostovi i místnímu řemeslníku, který měl dřevo řezat. Byla to velice unikátní pomoc. Nemusel jsem hnout prstem k zajištění dřeva až na stavbu. A byli to lidé do kterých bych to nikdy neřekl, kteří s velkým zájmem dřevo řezali. Později se přímo domlouvali s tesařem. Já jsem jen zajistil vyvednutí celých balíků do pater stavby. Tím jsem trochu přeskočil událost, která byla jedna z nejdůležitějších.

Na 31. 7. 2003 se ohlásila firma s dodávkou stropních panelů. Byl to očekávaný den, kdy obrovské panely měly přikrýt první podlaží. Trochu napětím jak to vše dopadne. Je to dobře změřeno? Jakým způsobem se to bude dít, kolik lidí potřeba? Jak budou zdi nešetrným jeřábníkem otlučeny. Nic

takového. Ráno po osmé hodině začala přijíždět nákladní auta s panely, jeřáb a doprovodné vozidlo. Mistr, který pokládání panelů řídil, se projevil jako zkušený a znalý dirigent. Nejdříve obhlédl stavbu, seřadil auta s panely, jak potřeboval, dal pokyn jeřábníkovi a koncert začal. Dlouho jsem neviděl tak schopnou partu lidí. Bylo radost se na to dívat. Však se přišlo dívat půl vesnice. Vedli si velice mistrně, nikde zbytečné břinknutí, ani hulákání, jak jsme to někdy slyšovali. Jen zvednutí paže nahoru dávalo pokyn jeřábníkovi, jak a co má dělat. Práce trvala od 9:00 do 16:30 s přestávkou na oběd. Pán Bůh nad námi bděl, nikomu se nic nestalo. Vše velice dobře dopadlo. Moc jsme si oddechli a šli spokojeně domů.

Při pokládce bylo dost příležitostí pohovořit si s řidiči o Pánu Bohu. Někteří poslouchali s nadšením, ale byl i takový, který velice odporoval a nechtěl o Pánu Bohu ani slyšet. Bratr Karel by mohl vyprávět. Byl vždy velice připravený s náhodnými lidmi o víře hovořit. Po té jsme betonovali a zdili, kladli železo, dopravovali materiál pomocí vrátku půjčeného bratrem M. Tomínem z Liberce. Přijížděli bratří ze Cvikova, Litoměřic, Lovosic, Jablonce. V té době nám také velice pomá-

hal br. kaz. Poloha, který pilně jezdil s plnými kolečky malty či betonu ke zdvihacímu zařízení - vrátku, který obsluhoval br. Lukáš Malý. Někdy se ale stalo, že při sebevětší opatrnosti se stalo bolínko - úraz a vždy to moc bolí. Vzpomínáš bratře René, jak to bylo?

ČTVRTEK 14. SRPNA 2003

Modlitebna roste podle plánu

■ JIŘÍ BENÍŠEK

Brniště - V Brništi roste stavba modlitebny Bratrské jednoty baptistů, kterou si křesťané staví svépomocí, pod dohledem dvou stavbařů. Každý den přijíždějí na stavbu dobrovolníci z blízkého i vzdálenějšího okolí. "Většinou se obtelefonujeme, nebo se dáme dohromady pomocí internetu. Kdo může, tak při-

jede," řekl nám Blahoslav Matys z Bratrské jednoty baptistů.

Hrubá stavba se chýlí k závěru, přibližně do 14 dnů by mělo být vše připraveno na vztyčení krovů. "Náš záměr je dostat stavbu do začátku zimy bezpodmínečně pod střechu," uvedl Blahoslav Matys. O nabídky různých dodavatelských firem není prý nou-

ze. "Neděláme zdlouhavá výběrová řízení, ale pokud něco potřebujeme, tak se seje naše rada a posoudíme nabídky a rozhodneme se," - vysvětlil Blahoslav Matys.

Reakce veřejnosti jsou vesměs kladné. "Lidé se přijdou podívat, povzbudí nás, a někteří přijdou i pomoci. Těší nás to," uzavřel Blahoslav Matys.

Kapitola osmá

Druhé patro

Tak jsme společnými silami betonovali věnec. Pán Bůh mnohdy vyslyšel nevyřčené prosby. Jednou bylo potřeba obezdít obvod zdí a neměli jsme zedníky. Nikam jsem nevolal, nikoho nesháněl, jen uvažoval, jak to udělat, jak zajistit tuto práci. Za pár hodin zvoní telefon. „Bratře nepotřebujete pomoc na stavbě?“ volali bratři Klepáčkovi z Lovosic. „Máme čas a umíme zdit.“ z vděčnosti jsem děkoval Bohu, že On sám seslal tuto pomoc. Za ty dva dny udělali více práce než jsme plánovali.

Někdy bylo potřeba více lidí, když se betonovalo už nahoře v patře. Bylo potřeba míchat beton, vozit ke vrátku, obsluhovat vrátek a nahoře podobně - odebrat dopravený beton, odvézt a zdit. Tehdy bratr René byl nahoře a odebíral kolečka s betonem nebo jiný materiál. Já jsem opodál něco dělal, když jsem uslyšel

docela tichounek: „Trošku dolů!“ Otočím se s kým si to bratr René povídá, ale to už jsem viděl bolestí zkřivený obličej a Reného ruku svírající lanko zvedáku se stáčela, byla vtahována na kladku, kolečko...To už se ozvalo mohutné „Stůj!“ patřící obsluze dole. Že se nahoře něco děje, bylo patrné z toho, že vrátek o váze 3,5 g celý poskočil. Znovu „Stůj a zpět!“ Jen jsem zahlédl jak René ruku s úlevou vyprostil a pustil lanko. Dlaň byla plná krve. Stalo se to tak rychle, že mnozí nepostřehli, co se vlastně stalo. Bratr René samozřejmě rychle utíkal domů zraněnou ruku si nechat ošetřit. Pán Bůh byl milostivý. Ruka se zhojila. Jen bratr René se může chlubit tím, že pravice zvedla v okamžiku těžký stroj i s nákladem. Pán Bůh nás upozorňoval, abychom byli bdělí a opatrní v našem konání.

Jednoho dne jsme betonovali věnec až úplně nahoře. Bylo úsměvné pozorovat lidi, kteří chodili kolem nás a zdravili nás. S rostoucí stavbou museli více zaklánět hlavu, aby nás viděli, pozvedali své oči k

nebi. Kéž by to tak dělali více a ne jen z toho důvodu, že by nás chtěli pozdravit.

Stavařská práce pomalu končila. Blížil se čas, kdy by se už měli dělat krovy. Dřevo nebylo ale ještě na pile. Tak jsem se v té výšce při betonování modlil: „Pane Bože, proč ještě není to dřevo? Co mám dělat, čas běží? Kam mám zavolat, koho oslovit?“ Bylo správné, že jsem nejdřív oslovil Pána Boha. Za chvíli, snad i v tom okamžiku, jsem slyšel hukot těžkého auta. Podávám se dolů a nemohl jsem uvěřit vlastním očím. Po silnici jel nákladák a vezl klády dřeva. Ano, bylo to dřevo, které se vezlo na pilu—pro nás. Následoval radostný výkřik: „Kluci, vezou dřevo, určitě pro nás.“ Je neuvěřitelné, jak Pán Bůh vede naše myšlenky i k prosbám a rozhovorům, aby nám vzápětí mohl odpovědět. Kéž bychom byli vždy takovým způsobem s Ním ve spojení.

Byla nahlášena další brigáda z USA. Věděli jsme, že stavba by mola být do zimy pod střechou. Chyběli nám ještě ale nějaké peníze. Oslovil jsem tedy bratry z Výkonného výboru naší jednoty s prosbou o pomoc.

Kapitola devátá

Krovy a první zima

Ano! Ještě před nějakým časem nemožné! Dnes se uvažuje o tom, aby do zimy měla budova modlitebny střechu. A to díky bratřím z USA, kteří zde byli jako první na brigádě. Stavba je tak oslovila, že doma udělali sbírku a poslali nám peníze. Bylo to asi 300 000,- Kč. To ale nestačilo k úplnému zastřešení budovy. Oslovili jsme tehdy ještě Výkonný výbor BJB s prosbou o poskytnutí půjčky. Na základě této žádosti jsme měli vyčíslit, kolik bychom potřebovali. Bude stačit 200 000,- Kč? Spojili jsme se s klempířem, pokrývačem a tesařem. Po společných konzultacích jsme požádali Výkonný výbor o 250 000,- Kč, které jsme vzápětí dostali.

Zanedlouho začali dodávky dřeva—různých trámů, fošen, později prken. Bylo toho 36 m³. Kolem toho jsem nemusel nic zařizovat. Stačilo dát rozpis dle požadavků tesaře na obecní úřad, který přislíbil dřevo z obecních lesů. Dřevo řezal místní soukromník, který pak se zájmem sledoval stavbu krovů. Bylo dost obtížné všechno dřevo přemístit nahoru do patra. K tomu jsme vždy sehnali jeřáb, který nám celé balíky vyzdvihl nahoru. To bylo různého přerovnávání a přemísťování vždy za pomoci ochotných rukou. Díky Bohu jsme to zvládli i když jsme se mnohdy obávali toho, že nám trámy spadnou dolů.

Po vyzdění všech obvodových zdí—věnců, byla stavba připravena pro tesaře, který s pomocníkem za tom pracoval od 3 listopadu do 9. prosince 2003. V té době byly už mrazy kolem –6°C. Krovy byly pobité prkny. Zbývalo přikrýt střechu lepenkou. Pro nepřízeň počasí se to nezvládlo. Ale Půlnoční bohoslužba již byla v nové modlitebně. Přišlo asi 35 lidí v mra-

zu asi -9°C . Všem účinkujícím se pěkně kouřilo od pusu, ostatní se zahřívali svíčkami. Znovu zazněla zvěst o narození Spasitele. Byly to požehnané chvíle. Ten rok 2003 se u nás vystřídali 3 skupiny brigádníků z ciziny—2x Američané, 1x Kanaďané, kteří také už sloužili svědectvími a písňe v rozestavěné modlitebně při teplotě $+30^{\circ}\text{C}$. Tehdy přišlo 80 lidí, kteří se pro změnu pěkně potili.

Když krátce shrneme rok 2003, tak to bylo takhle: 19. června přijel 1. kamion s cihlami. Pak následovaly další. 26. června byla položena 1. cihla. Předtím byly provedeny veškeré přípravné práce jako je přípojka vody, kanalizace, elektřina, atd.. No a 9. prosince byla modlitebna pod střechou. Pán Bůh to vše zázračně zařídil. Díky Jemu za to.

Kapitola desátá

Střecha a okna

Kolem 16. října 2003 přijela 3. skupina brigádníků z USA, kterých bylo 10 a počasí velice nevlídné. Samozřejmě jsme je chtěli maximálně využít k práci. Ale jaké? Bylo potřeba zhotovit betonovou desku nad modlitebnou—strop. Tak jsme začali. Bylo to nespočetné množství koleček betonu. Bratři to zvládli. Ale při tom hodně pršelo, foukalo a bylo moc nepříjemně. V zářetí uhodili mrazíky. Celou plochu betonu jsme odpoledne zakrývali plachtami, aby práce nebyla poškozena mrazem. Tato práce trvala dva, tři dny. Po té se dále betonovalo nahore. Dole jsme pak vyzdívali podi-um - stupínek. Navozily se 2 fůry písku a opět se betonovalo.

Na přelomu roku 2003 a 2004 bylo velice špatné počasí. Pršelo, padal sníh, mrzlo, lilo a tak pořád dokola. Protože, jak jsem psal, nebyla střecha pokryta lepenkou, tak sníh, který napadl, zůstal na střeše, opět tál a proudy vody se valily dovnitř. Kolikrát jsem stál uvnitř a bylo mi do pláče. Neuvěřitelné proudy vody se valily všude možné. I když jsme s bratrem Karlem neúnavně shazovali sníh ze střechy různými pohrabáči, znovu a znovu padal sníh a tál. Až Pán Bůh vyslyšel naše prosby a volání, aby ochránil svůj stánek. Počasí se uklidnilo a 14. ledna 2004 pan Bartoň - pokrývač pokryl střechu lepenkou. Foukal vítr a opět přehánky dešťové i sněhové. Znovu práce přerušena. Normálně si toho člověk ani nevšimne, ale když pak o něco jde, sleduje každou změnu počasí a jeho výkyvy.

Až 4. února se mohlo opět vylézt na střechu při teplotě +8 nad nulou. Protože střecha je veliká, 4 dny trvalo pokrytí lepenkou a zajištění latěmi. Oddechli jsme si a měli jsme pár dní klidu a odpočinku.

Dne 19. února jsme zhotovili schody do podkro- ví a začali vybírat dodava- tele na plastová okna a dveře. Dřevěná jsme zamítli okamžitě, protože jejich cena byla 430 000 Kč. Něco peněz jsme měli, ale až to- lik ne. Následovalo období

vyjednávání a nabídek. Až po nějakém čase jsme se dostali s cenou na 273 000 Kč a smlouvu jsme podepsali s firmou z Mnichova Hradiště. Po zaplacení zálohy jsem zajel do firmy vybrat vhodný typ skla do oken v sále modlitebny. Smlouva na dodání oken byla dodržena a zanedlouho se již okna montovala. Zase o veliký krok dál. Budova se konečně nechala uzavřít. Byli jsme moc rádi, protože jsem již nemuseli každý den odnášet lopaty, kolečka a další materiál. Několik týdnů jsme měli v jedné místnosti připravené díly na komín v hodnotě 30 300 Kč a nic se díky Pánu Bohu neztratilo. Venku jsme nechali jen míchačku, která byla přivázána řetězy a zabezpečena dvěma zámky. Tuto míchačku nám ke konci stavby někdo odcizil. Zbyla jen oj, kterou jsme vždy ukládali dovnitř budovy.

V jarních měsících jsme se rozjeli na různé výstavy ohledně stavebních materiálů. Na těchto akcích se nechalo objednat potřebné zboží až s 15% slevou. Takto byla zakoupena střešní okna a kotel ústředního topení, komín. V březnu 2004 začala práce výstavbou komínu. Část materiálu zbylo. Tak jsme jej vrátili firmě v Litoměřicích v hodnotě 4 500 Kč. Tak jsme ušetřili hodně peněz. Komín je českým výrobkem.

Přišlo jaro 2004 a nás čekalo moc a moc práce a peněz poskrovnu. Hrubá stavba modlitebny byla hotova. Přemýšleli jsme, kde vzít peníze na pokračování. Bylo třeba doplatit okna a objednat střešní krytinu. Požádali jsme Výkonný výbor o pomoc. Dostali jsme 200 000,- Kč s tím, že do konce roku 2004 peníze vrátíme. Také jsme požádali o pomoc Obecní úřad, který nám půjčil 150 000,- Kč, které jsme měli také vrátit v průběhu roku 2004. Ale bylo to moc dobré, mohli jsme pokračovat.

Po zkušenostech jiných sborů jsme se snažili stavbu dostavět co nejdříve i v případě dalšího zadlužení, a proto jsme začali shánět úvěr u některých bank. Nebylo pravdou, že není problém půjčit na cokoliv. Byl to obrovský problém. Ale protože se jednalo o stavbu Božího domu, vytrvali jsme a sháněli potřebné doklady. Z množství bank, které by mohli, ale nechtěli půjčit (a církvi jako takové už vůbec ne) zbyla živnostenská banka v Liberci. Bylo třeba sehnat nemovitost jako zástavu pro úvěr. Poskytl jsem dům, ve kterém vyrábíme svítidla. Odhad domu stačil na požadovanou částku 1 200 000,- Kč. Protože ale úvěr byl podmíněn vybudováním bytu, museli jsme tento byt nechat projektantem zakreslit. I když se s výstavbou bytu do budoucna počítalo, ale v této fázi výstavby ne. Pán Bůh to ale tak vše zařídil, že to tak krásně dopadlo a modlitebna má svého správce.

Vyřizování úvěru trvalo tři měsíce. Bylo to nespočet jízd do Liberce, někdy i 2x za den. Když všechny doklady byly podány, tak jsme čekali, že už už to bude, ale stále nic. Zvedl jsem tedy telefon a volal do Prahy nadřízenému orgánu. Během 2 dnů se to pohnulo a úvěr byl zanedlouho vyřízen.

Díky Bohu jsme odhadli výši úvěru celkem dobře. Zaplatili jsme dluh Výkonnému výboru i Obecnímu úřadu a mohlo se pokračovat ve stavbě. Protože je úvěr napsán na mě jako soukromou osobu již v určitém věku, snížili nám požadovanou hranici splátek z 10 na 6 let. Takže měsíčně splácíme 20 000 Kč. Díky Bohu a obětavosti věřících Boží rodiny se to daří.

Byt, který se začal budovat, byl zainvestován 300 000,- Kč Milošem Matyse. V průběhu roku 2004 i 2005 nám ale stále ještě pomáhali jednotlivci i celé sbory naší jednoty. Jim všem patří za to nesmírný dík.

Práce se opět naplno rozjela. Pán Bůh i přes útoky satana nás chránil a měl ve své péči.

V modlitebně prezident

Stavba modlitebny v Brništi roste den ze dne, v neděli se přijede podívat prezident evropské baptistické federace.

■ JIŘÍ BENÍŠEK

Brniště - V Brništi vedle prodejny potravin roste od léta stavba modlitebny Bratrské jednoty baptistů. Tu si křesťané staví svépomocí, pouze pod dohledem zkušených stavbařů. Každý den přijíždí na stavbu dobrovolníci z blízkého i vzdálenějšího okolí. "Kontaktujeme se telefonicky, nebo přes internet a kdo mi-

Rychlé tempo výstavby zaujalo i evropskou baptistickou federaci, navíc stavba v Brništi je jedinou svého druhu v ČR.

že, tak přijede pracovat," řekl nám Blahoslav Matys z Bratrské jednoty baptistů.

Hrubá stavba je hotová a vše je připraveno na vztyčení krovů. "Náš záměr je dostat stavbu do začátku zimy bezpodmínečně pod střechu. Krovky už jsou napeřezané a dokonce vytažené nahoru na stavbu, čekáme jen na truhláře, který bude řídit práce na jejich usazení a upevnění. Podle

mých posledních informací již bude příští týden volný a tak začneme," uvedl Blahoslav Matys.

Rychlé tempo výstavby, na kterém se během léta podílela i spousta zahraničních pomocníků, zaujalo i evropskou baptistickou federaci, navíc stavba v Brništi je jedinou svého druhu v ČR. Na neděli 19. října ohlásil svoji návštěvu prezident evropské bap-

tistické federace Billy Taranger. "Je to pro nás velká pocta, protože o stavbě se dozvěděl a návštěvu ohlásil sám, z naší strany iniciativa nevyšla. Setká se s představiteli našeho sboru a také se starostou obce. Tomu chce poděkovat za podporu, protože například dřevo na trámy a krovky jsme dostali darem od obce, a to je pomoc velmi významná," upřesnil Blahoslav Matys. Baptistická federace má po Evropě celkem 53 jednot, ve kterých je na osmset tisíc členů. Návštěva prezidenta federace z jeho vlastní iniciativy počtu tedy je.

Omítání venkovních zdí

Začalo se s omítáním venkovních zdí. Ani jsme to tak neplánovali, ale pokrývači potřebovali některé části nahodit kvůli pokrývání střechy. Když už bylo postaveno lešení na jednom místě a omítnutí vypadalo moc pěkně, tak jsme popošli kousek dál a dál až jsme to obešli celé dokola.

Bylo krásné počasí a pokrývači se snažili na střeše. Velké množství kanadského šindele jsme vždy připravili a pomohli přemístit nahoru. Zastřešení se blížilo ke svému konci. Bylo třeba v návaznosti umístit bleskosvody, ale jaké? Stačí zinkové, když veškeré plechy jsou měděné? Po pečlivém propočítání jsme se rozhodli také pro měď. I když materiál stál o 20 000 Kč více než zinek. Pokrývač—klempíř zhotovil dvě baňaté špičky. Do jedné z nich jsme nechali zaletovat různé věci—peníze, část novin, popis a průběh stavby a jaký byl život.

S Danielem Hýskem jsme každé odpoledne lezli po nejvyšší části lešení a natírali dřevo na spodní části střechy. To jsme byli někdy pěkně barevní a kropenatí, když jsme na sebe vylili trochu barvy. Ale radovali jsme se nad každým natřeným metrem. Trochu více práce dalo zedníkovi omítnout čelní půlkulatou stěnu, ale i s tím se vypořádal. Nahozené části zdí se následně štukovali, aby se lešení nemuselo přesouvat několikrát. Ke štukování se vzal pan Cajthaml svého kamaráda, který mu pomáhal. Protože jsou oba náruživí rybáři, bylo zajímavé je poslouchat, jak a na co, tu či onu chytají. A ty jejich závody v rybaření a zase vítězné poháry.

Množství písku se muselo přesát. Desítky pytlů Multibatu a štukového písku dovézt, aby práce šla stále dopředu. Najednou jsme byli na zadní části budovy, omítání pomalu končilo. Netušilo se, co na nás v těch závěrečných dnech omítání čeká. Opět demontáž lešení, abychom ho pak mohli zase postavit již k poslední zdi modlitebny. O jedné sobo-

tě se pro mnohé z nás zastavil čas a my jsme si jen moc přáli, posunout ho o pár vteřin či minut zpět...

Kanad'ané přivezli peníze

■ JIŘÍ BENÍŠEK

Brniště - Stavba modlitebny Bratrské jednoty baptistů v Brništi pokračuje stálým tempem kupředu. Po dokončení nebude sloužit pouze členům sboru, ale její dveře budou otevřeny pro každého.

"Na stavbě se pracuje stálým tempem, problémy s nedostatkem lidí rozhodně nemáme," poznamenal na úvod spokojeně Blahoslav Matys, který na stavbu dohlíží. *"Měli jsme tu i pomocníky z Kanady, kteří nejenže přiložili ruku k dílu, ale přivezli nám i ně-*

jakou finanční pomoc. Další zahraniční pomocníky čekáme, už jsou ohlášení," dodal ještě Blahoslav Matys.

Téměř všechny práce na stavbě jsou prováděny svépomocí, pouze pod dohledem odborníka. *"Na stavbě momentálně kraluje zednický mistr pan Cajthaml, pod jeho vedením už brzy budou dokončeny venkovní omítky, na vnitřních už se také pracuje. Zároveň se dělá elektřina a rozvod vody, trubky a kabely už jsou zasekané ve zdi a postupně se omítá,"* podotkl Blahoslav Matys.

V plánu došlo během zimy ke změně, na půdě vzniká bytová jednotka pro budoucího správce. *"Už jsou osazena střešní okna, byt bude,"* potvrdil Matys. Práce jdou opravdu solidním tempem kupředu, "stavaři" už mají nakoupeno zařízení na vytápění a další věci. *"Máme koupený kotel, topení, čističku, využíváme různých slev a akcí. Už v zimě bychom chtěli v objektu topit kvůli práci, na jaře příštího roku bychom měli rádi hotovo,"* uzavřel Blahoslav Matys.

Úraz

U každého z nás přijde v životě chvíle, kdy se něco stane – nedá se to vzít zpět – ani čas a vše, co probíhá je jinak, než bychom si přáli – už nelze posunout zpátky. O jedné sobotě hned po ránu jsme se vypravili k modlitebně, že přehodíme lešení na poslední čelní západní stěnu. Já, David, Daniel, Karel a švagr Mirek jsme se pustili do demontáže. My věkem starší jsme byli spíše dole a odebírali jsem trubky a jiné části lešení. David s Danielem byli nahoře. Kluci již byli jen asi 2 m od země v posledním patře a demontovali trubky. Nic nenasečovalo tomu, že by se mohlo něco stát. Ale pak se to stalo. Zbytek lešení se začal pomalu naklánět a sunout podél stěny dolů. Nebezpečí, které vzniklo jsme pochopili až tehdy, když z levé strany Daniel seskočil, nehledě na to kam dopadne mimo lešení dolů na zem. Vypadalo to, jako když vyletí ptáček, stále ještě bez možných následků. To už lešení bylo pořádně nakloněno. Vše zatím probíhalo docela tiše. Dole jsme se nezmohli na nic (stejně jakákoliv snaha něco zadržet by byla marná a horší) jen přihlížet, co se děje. Viděl jsem jen, jak David se různě chytá trubek a neví, co by a jak by. Najednou vše dopadlo s rachotem na zem. David leží pod změtí trubek. Nohy jako z olova, srdce se zastavuje úlekem. Strašlivé a nekonečné ticho...

David se pohnul. Přiskakuji i já s úlevou, že žije. Stojíme bezmocně nad jeho bolestí zkřiveným obličejem. Začíná se hýbat, pomalu vylézá, plazí se a padá zkroucený na hromádku písku. Říká: „Ne, nic mi není, jen mám nějaké odřeniny a bolí mě záda.“ Nechce k lékaři, jen tiše sténá. Odvážím ho domů, na zahradě se modlíme, aby nám Pán Bůh řekl, co máme dělat a jak pomoci, především ale Pána Boha prosíme o Jeho pomoc. Bolesti se stupňují, a tak odjíždíme do Č. Lípy na pohotovost. Mezitím, ale uplynulo několik hodin. Dlouhé minuty a hodiny šetření a čekání. David posedává, postává. Čekáme. Najednou přijde sestra nebo doktor, dnes už ani nevím, a říká: „Okamžitě lehnout, máte prasklý bederní obratel. Už žádné pohyby, jen ležet. Je zde nebezpečí přerušení míchy.“ Oněměli jsme úlekem, ale i úlevou, že včas odhalili, co je třeba a co se mohlo naší neznalosti ještě více zkomplikovat a stát. tiše se modlím, aby nás Pán Bůh i nadále ochraňoval. Jsem klidný, i když plný otazníků- Slavný a mocná je náš Pán a Spasitel. Zklidnil naše srdce, dal nám znát, že je s námi i v našich bolestech. Dopustil, ale

neopustil. Byl a je stále s námi.

David zůstal v nemocnici v České Lípě, poté v Liberci, kde jej důkladně vyšetřili a rozhodli, že operace není nutná, jen dlouhodobý pobyt na lůžku a že to samo sroste. Dlouhodobě ležet!?! On, který se nikdy nedokázal zastavit!?! Ale David byl moc trpělivý, cele se odevzdal do rukou lékařů a v naději Boží pomoci se snažil zachovávat jejich příkazy. Pak ho pustili domů z nemocnice zcela upoutaného na lůžko. Všichni jsme byli moc rádi. Jemu i nám bylo o hodně veseleji. V péči své neúnavné manželky Martiny a kolem pokřikujících dětí se mu celkem dařilo a začínal se zotavovat. Radostné, ale i bolestné, byly pak jeho první krůčky, kdy se opět směl postavit a začít pohybovat. Nikdy nedokážeme svému Pánu být dost vděční za Davidovo zázračné uzdravení. Jemu patří čest i sláva.

Vnitřní práce a svatba

Venkovní omítky byly hotové, ale uvnitř na nás čekalo stále mnoho práce. Omítky, betony, topení, voda, odpady, elektroinstalace, stropy. Na štěstí jsme znali mnoho dobrých řemeslníků, kteří se těchto prací rádi ujali. Avšak jedině z Boží pomocí se tyto práce skloubily tak, aby vše navazovalo na sebe. Práce již probíhaly bez vážnějších úrazů, šlo jen o drobné oděrky - díky Bohu.

Zedník p. Cajthaml i br. Sauer z Chebu pokračovali ve zdění přiček a omítání stěn. Někdy jsme se museli pořádně zamýšlet nad projektem a skutečným rozmístěním přiček. V přízemí jsme dlouho přeměřovali než jsme se rozhodli, jak bude sociální zařízení vypadat. Je to úplně jinak, trochu naruby, ale čas užívání ukázal, že je to dobré.

To už p. Kulhánek pracoval na topení, rozvodu vody a odpadech. Elektropráce byly již provedeny před omítáním. Živnostník p. Šnábl začal pracovat na stropních podhledech v sálu. Mnoho čtverečných metrů sádkokartonu bylo připevněno na stropy, zakytováno a obroušeno. V té době jsme nestačili uklízet množství prachu, který byl všude.

V letních měsících za mnou přišla dcera Slávka s tím, že by se chtěla na podzim vdávat. „Ale Slávko, přece až v nové modlitebně a to se přece nemůže do té doby udělat!“ Slávka to ale měla jako hotovou věc, že 27. 11. 2004 se bude vdávat s tím, že: „Tati, to přece zvládnete.“ Nevěřil jsem tomu, jen jsem se snažil udělat vše pro to, aby se práce snad zvládly do termínu, který nám Slávka dala.

Následoval výběr a objednání obkladů a dlažby. Pán Bůh měl vše stále ve svých rukou. Tak nebyl problém zajistit i 100 m² stejné dlažby do sálu. A co židle? Ano, měli jsme je již zakoupené - vyrazené z mimoňského kina po 10 Kč/ks. Pán Bůh se o nás staral víc, než o co jsme prosí-

li. Neodbornou demontáží byly židle dosti poškozené. Ale měli jsme jich hodně navíc, takže to vyšlo. Pán Bůh nám poslal brigádu bratří a sester z Mainu, kteří pilně pracovali na opravě, montáži a čištění židlí. Byli moc šikovní, poradili si se vším. Patří jim moc poděkování.

Termín svatby se blížil. Zbývalo pověsit lustry, koupit koberec a ozvučit sál. Ale před vchodem bláto! Co s tím, aby si nevěsta neumazala boty? Tak honem koupit dlažbu a zajistit její položení. Práce se dělali za velmi špatného počasí.

Závěsem jsme uzavřeli prostor do poschodí, kde se stále prováděly zednické práce a bylo hodně prachu. Přízemí bylo připraveno přijmout první návštěvníky.

Dne 27. 11. 2004 vkročili první svátečně oděni lidé do modlitebny. Čekalo se jen na nevěstu, která šla vstříc svému ženichovi za zvuků svatebních pochodů.

Druhý den 28. 11. 2004 bylo v modlitebně 1. shromáždění. S dojetím jsme stáli a děkovali našemu Pánu za zázrak, který se při nás stal v podobě nové modlitebny.

Kapitola čtrnáctá

Tak už v nové

Pak už jsme nadobro opustili náš domeček - starou modlitebnu a scházeli se již v nové. Ale stále nás čekalo moc a moc práce. Bylo hotové jen přízemí. To stačilo abychom měli pravidelné nedělní bohoslužby. My jsme ale potřebovali ještě další prostory, abychom mohli začít s nedělní besídkou, s mládeží, s biblickými hodinami atd. A tak se pracovalo celý podzim, zimu i jaro 2005. Opět obklady sociálního zařízení, dlažba v kuchyňce, chodba, schodiště... Také se dokončil byt pro správce sboru.

Místní truhlář se nabídl, že zhotoví do bytu i podkroví schodiště. Přijali jsme to, ale práce se protahovala, bylo hodně problémů. Schodiště se vracelo k přebudování, až nakonec po mnoha úpravách se to přeč jen zdařilo tak, aby sloužilo svému účelu.

Tím jsme získali proti původnímu projektu další prostor o rozloze cca 100m² k možnému využití. Původně byl totiž výstup do podkroví řešen jen vyklápěcími schůdky ze stropu a jakýmsi výlezem. Včasným zásahem v projektu stavby a překreslením projektantem a následným schválením stavebním úřadem se i toto zdařilo. Pokud se nám podaří získat nějakých 200 tisíc Kč mohou být i tyto prostory využity jako klubovna či na přespání. Celý prostor je třeba nejprve zateplit. V prostoru

nad sálem modlitebny a bytem dále vznikl prostor—půdička na odkládání různých věcí. Pán Bůh měl stále vše ve svých rukou a vedl nás i tímto směrem, dával nám nápady, rady i ujištění, že je s námi.

Br. David Sláma asistoval bratru Mirkovi Tomínovi, který

štukoval místnosti v patře a který také pomáhal při pokládání trubek k odvodu dešťové vody a mnoha dalších činnostech.

Pak jsme natírali zárubně se kterými velice pomohl br. Mirek Kuc, malovali stěny, montovali darovanou kuchyňskou linku, přidělávali konzole, šili a věšely záclony. Vždy se našly ochotné ruce, které přiložili ruku k dílu. Městský úřad v Mimoni nám odprodal za symbolickou cenu malé dětské lavice a židličky, které jsme opravili a natřeli. Dětem se líbí. Mnoho různých dnes i neviditelných prací se muselo ještě udělat. Dělali jsme to a děláme to i dnes s velikou radostí a chutí ve službě našemu Pánu.

Poslední úpravy a je hotovo

Aby modlitebna mohla být oficiálně užívána v plném rozsahu, musela být provedena kolaudace. Přes náš stavební dozor jsme o toto řízení požádali. Stavebním úřadem byl stanoven termín kolaudace na 25. 3. 2005—veliký pátek velikonoční. Měli jsme radost, že v tak významný den proběhne i kolaudační řízení. Jednání se mělo zúčastnit asi 15 lidí. Velice jsme se na ten den připravovali a za průběh se modlili. Připravili jsme pro účastníky i malé pohostění.

Zúčastnilo se asi 10 lidí. Po místním šetření - prohlédnutí a ohledání celé stavby - jsme zasedli k jednání. Slovo si vzali pracovníci hygieny, kteří objevili různé drobné nedostatky, například že stěny sociálních zařízení měly být obloženy o 20 cm výše, že odvětrávací motory jsou slabé, není odvětrávána úklidová komora, v kanceláři málo světelných luxů. Zdálo se mi to tak nepodstatné. Pak následovali připomínky ze strany policie a odboru dopravy. **NENÍ PARKOVIŠTĚ!!!** I přes ujištění, že stání pro auta zajistíme jinde a že většina místních lidí chodí do modlitebny pěšky, nepovolili provoz modlitebny. Bylo to dost strohé jednání bez trochy porozumění. Komise se rozešla aniž by něco ochutnali z občerstvení, které jsme připravili. Jen vedoucí stavebního úřadu byl velice tolerantní a poradil, co a jak udělat, aby příště kolaudace dopadla dobře.

Okamžitě jsme začali shánět peníze na vybudování parkoviště. Pán Bůh to tak chtěl, že peníze opravdu začali přicházet, velice jsme se za to modlili. Rozpočet na parkoviště byl 450 000,- Kč. Nebylo to jen parkoviště, ale veškeré úpravy kolem modlitebny, obrubníky, chodníky, odstavné plochy, odlučovač ropných látek. A zase nastal kolotoč shánění a nabídek od firm. Spoustu kamení, štěrku a písku bylo potřeba k

tomuto budování. Nelehká práce byla i s vyměřením ploch. Většinu prací jsme zvládli sami i když nám také značně pomohli bratři Klepáčkovi z Lovosic. Parkoviště mohlo být zprovozněno zatím jen na zpevněném povrchu. Vnitřní úpravy dle požadavků hygieny provedli brigádníci z USA.

Nastal čas další kolaudace. Na toto jednání přišel už jen vedoucí stavebního úřadu. Vše prohlédl, prohodil, napsal a odešel. Kolaudace byla za 15 minut hotová. Pán Bůh to tak jistě chtěl, aby ke slavnostnímu otevření modlitebny bylo vše pěkné i kolem. Zasázeli jsme stromy, keříky, zaseli trávu a už jsme začali zabývat slavnostním otevřením modlitebny. Díky Pánu Bohu za všechny obětavé sestry a bratry z domova i ciziny, že se dílo podařilo.

Na slavnostní otevření přišlo mnoho bratří a sester i místních občanů. Modlitebny i další prostory začali naplno plnit svoji funkci. Nikdy ale nezapomeneme na krásné chvíle v domečku staré modlitebny, kdy při vzpomínkách se v našem nitru otvírá píseň chval.

Děkujeme Ti Pane Ježíši.

Závěr

Děkujeme touto cestou mnoha nejmenovaným bratřím i sestřám, kteří se za nás modlili, za jejich posílané či dovezené finanční příspěvky, které mnohdy ušetřili ze svého skromného důchodu. Také děkujeme všem sborovým bratřím a sestřám.

V neposlední řadě děkujeme také bratru Pavlu Novosadovi, který byl v těch začátcích s námi. Děkujeme mu i za jeho cesty do zahraničí, které také vedli k získání peněz.

Děkujeme také br. Milanu Svobodovi a bratřím ze Cvikova, kteří byli vždy připraveni pomoci.

Ku pomoci bylo vyzváno mnoho podnikatelů, firem či institucí v počtu odeslaných dopisů 80 ks. Většinou se ozvali s přáním zdárného dokončení stavby. Ale byli i tací, kteří finančně přispěli (obec Brniště, ing. Mildeová, MUDr. Császár, p. Luňáková, p. Sládečková, fi Nekola-Bartoš a další)

Modlitebnu jsme nazvali

„Sborovým domem OÁZA“.

Každý, kdo chce načerpat,
osvěžit se, oddechnout si...

- přijďte -

JSTE VÍTANI.

Obsah

Předmluva.....	3
Kapitola první.....	7
Kapitola druhá.....	9
Kapitola třetí.....	11
Kapitola čtvrtá.....	15
Kapitola pátá.....	18
Kapitola šestá.....	20
Kapitola sedmá.....	22
Kapitola osmá.....	25
Kapitola devátá.....	27
Kapitola desátá.....	29
Kapitola jedenáctá.....	32
Kapitola dvanáctá.....	34
Kapitola třináctá.....	36
Kapitola čtrnáctá.....	38
Kapitola patnáctá.....	40

